

Peter Gašparík

Smrt' na Zlatých

KRIMI

MARENČIN PT

Smrt' na Zlatých

Peter Gašparík
Smrť na Zlatých

Druhý prípad Kornela Karoviča

MARENČIN PT

© Peter Gašparík, 2021
© Marečin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2021
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marecin@marecin.sk www.marecin.sk
Cover © Marečin Media, 2021
Layout © Marta Blehová, 2021
888. publikácia
1. vydanie

ISBN 978-80-569-0753-5 (viaz.)
ISBN 978-80-569-0754-2 (ePDF)
ISBN 978-80-569-0755-9 (ePub)

Na Zlatých nikoho nebolo. Ani živej duše. Len kdesi v diaľke, asi päťsto metrov odo mňa, sa hašterila skupina mladých ľudí. Nevedel som rozoznať, či sa zabávajú, alebo hádajú. Z diaľky ku mne doliehali len nejasné zvuky. Chvíľami som mal pocit, že si nadávajú a chvíľami, že sa rehocú.

Chytala ma moja tradičná letná depka. Nebola to depresia v medicínskom zmysle slova, len smutná nálada prameňniaca z pocitu vlastnej opustenosti. A tak som si v toto slnečné májové popoludnie povedal, že nebudem hniť doma na svojom starom plesnivom matraci a vyviezol som sa štvorkou až na konečnú. Štvorka bola hádam jediná električka v Bratislave, ktorá nikdy nezmenila svoju trasu. Pamätal som si, že som sa s ňou vyvážal na Zlaté piesky aj s otcom a mamou, keď ešte boli spolu. To mohlo byť tak pred tridsiatimi rokmi. Teda ešte vtedy, keď bol v obchodoch jeden jogurt a jeden miláčik, ale ten jogurt bol ozajstným jogurtom a ten miláčik nemal v sebe žiadne éčka. Alebo sme o nich aspoň nevedeli.

A smeti sa vyhadzovali raz za týždeň, lebo jednoducho odpadu nebolo. Všetky tieto úvahy o tom, ako bolo v minulosti jednoducho lepšie, automaticky patrili k tejto mojej skorodepke.

V posledných rokoch sa mi totiž do behu spoločnosti zaradovalo len ťažko. Ale áno, mal som hypotéku ako ostatní a prácu, aby som tú hypotéku mohol splácať, mal som kamarátov, bývalých spolužiakov a kolegov, s ktorými som chodil na pivo, občas som mal aj ženu, s ktorou som chodil... Všetko to však bolo akosi málo. A tak sa stávalo, že som sa niekedy v sobotu ocitol sám, celkom sám, nie ako prst, ale ako celý sad prstov zasadených ďaleko ďaleko od seba a nebolo živej duše, ktorej by som mohol zavolať alebo sa s ňou stretnúť.

A vtedy som si vymýšľal výlety a aktivity, ktoré by túto moju dieru v duši prikryli aspoň slamou, keď už nie poriadnym krovom zo smrekového dreva.

Zlaté piesky som mal rád preto, lebo som na ne mal iba príjemné spomienky. V detstve sme sem v tie vzácne víkendy, keď sa rodičia nehádali, chodili za klasickým letným relaxom. Hrali sme bedminton, jedli langoše a ostrekovali sa vodou pri verejných vodných zdrojoch. Veru, voda zadarmo, to už dnes nie je. Treba si niekde sadnúť a míňať peniaze. Najlepšie bankou požičané. V mladosti sme tu chľastali pivo a lovili baby a takisto jedli langoše, cigánsku a hotdogy. Dokonca som sem občas chodieval aj kefovať.

Keď som ešte nemal kde a potreba zaobalená v láske sa nedala potlačiť.

A párkrát som tu dokonca bol aj s nebohú úbohú Sašou, vtedy to však už bola láska obalená v potrebe, obaja sme vedeli, že niečo také nikdy nebolo a už nikdy nebude, že obaja máme len po jednej šanci a tou jedinou šancou sme si navzájom. Ja pre Sašu a Saša pre mňa. Vedeli sme to a predsa sme sa jej nechytali. Zahodili sme ju ako nepodstatný kus zbytočného plastu.

Podišiel som k vode a bola naozaj teplá. Dalo by sa do nej hneď skočiť a bez zdĺhavého otužovania sa poriadne okúpať. Zaplávať si na ostrov a späť a potom sa cítiť tak príjemne. Vyčerpane a oddýchnuto zároveň. Ľutoval som, že som si nevzal plavky. „Všetci sme súčasťou toho istého stáda,“ pomyslel som si. Celé roky som sa chystal, že sa začnem chodiť kúpať už v máji, lebo jedným z dôsledkov toho šíaleného otepľovania je, že voda sa oteplí oveľa skôr.

Vždy som však aj tak začal, až keď sa začali kúpať aj ostatní, teda niekedy v polovici júna. Aj kúpaliská si z akéhosi zvyku ponechali staré otváracie zvyky, hoci už dávno mohli byť zmenené. Dnešná májová sobota to dokazovala. Ešte raz som si šplechol vodu do tváre a ešte raz som si predstavil, aké by to bolo úžasné rozbehnúť sa a čo najrýchlejšie sa potopiť do toho sladkého chladu.

V tom som si uvedomil, že zvuky na tom ďalšom plážovom výbežku zintenzívnili. Zdvihol som hlavu a videl som,

ako najmenej tri postavy utekajú preč. Na mieste, kde predtým postávali, akoby však zostalo ležať čosi tmavé. V mihu som sa tam rozbehol.

Ako som sa približoval k tomu plážovému výbežku, postavy sa vzdalovali v nedohľadne. Na zemi ležalo telo asi sedemnásťročného chlapca.

Cítil som sa ako vo filme. Upieral sa na mňa úplne meravé oči a z hlavy mu vyvierala červená tekutina, ktorá mu okolo nej vytvárala akúsi divnú krvavú svätožiaru. Hneď som pocítil, že je mŕtvy. Napriek tomu som sa mu prihováral. Šepkal som mu čosi nezrozumiteľné, čomu som sám nerozumel. Nevedel som sa odtrhnúť od tých kamenných prekvapených modrých očí. Najradšej by som mu ich zavrel, nechcel som ale telom nijako manipulovať, aby som si to nezlizol od zelených.

Ako fotograf bulvárneho denníka som mal nutkanie najprv zavolať do redakcie a až potom záchranku a políciu. Zahanbil som sa však sám pred sebou a dodržal som správne poradie. Na telefón som si ale všetko pekne nafotografoval, sčasti pre seba a sčasti aj kvôli práci. A hlavne zo zvyku. Odfotil som si, aj kam banda utekala, aj miesto, kde som sníval o prvom tohoročnom kúpeli a aj ruku, ktorá držala telefón. Telefón. Bol som v pokušení doňho ťuknúť, aby som videl, čo na ňom naposledy svietilo. Ak by teda nemal nastavené rýchle uzamykanie obrazovky. Áno či nie. Vedel som, že ak tak urobím, definitívne sa stanem súčasťou tohto prí-

behu. A že stať sa súčasťou príbehu, ktorý sa začína vraždou, znamená vyzdvihnúť si lístok na predstavenie s otvoreným koncom a bez jasného scenáru. Tie minúty čakania však boli prídlhé. Stlačil som okrúhle tlačidlo pod obrazovkou iPhone a na obrazovke sa vysvietil kontakt s menom Čajka Čajočka 0977123717. Odfotil som si ho.

Potom som ešte priložil dva prsty na krčnú tepnu, aby som mohol policajtovi odpovedať na otázku, ktorú som očakával. Tepna bola nehybná ako kus starého zbytočného kábla.

2

Záchranka, zelení i môj kolega Palica prišli naraz, akoby sa dohodli. Vyšetrovanie viedol nenápadný počerný chlapík v mikine so začínajúcou plešinou na temene. Predtým som ho ešte nikdy nevidel, hoci na podobných miestach činu som sa kvôli svojej práci vyskytoval pomerne často. Plešinkáč sa zohol k mŕtvemu a pozorne si obzeral telo a jeho okolie. Potom sa obrátil ku mne.

„Vy ste nás zavolali?“

Bol nahnevaný ako každý policajt, keď dostane nový prípad. A ani sa im nie je čo čudovať, keďže každý ich nový prípad je vždy niečím nešťastím. Prinajmenšom jedným. Teraz v tom však bolo aj čosi iné. Akoby rozčúlenosť bola jeho formou života.

Prikývol som.

„Prosím?“ vyštekol.

„Áno, ja som ho našiel.“ Radšej som ustúpil a nepustil som sa s ním do hádky. Zo skúsenosti som vedel, že tak je to najlepšie.

„Videl som, že sa poznáte s tým novinárom.“ S otvoreným odporom mykol hlavou smerom k Palicovi.

„Áno, aj ja pracujem tam, kde on...“

Zdvihol obočie.

„Som fotograf.“

„To by som vám mal prehliadnuť telefón...“

Na chvíľu som zrozpačiteľ a to ho pobavilo. Uškrnul sa a cez úzku skulinku v ústach odhalil hnedé špicaté zuby. Bol rád, že ma aspoň trochu dostal. Jasný, že do môjho telefónu ho bolo nič a že aj keby ho niečo bolo, musel by mať oprávnenie. A tušil, že ja to viem.

Zelení s nami chceli byť vždy zadobre. Či už si uvedomovali, akú moc majú médiá, alebo vedeli, že zo spolupráce s nami sa dá vždy niečo získať. Keď nič iné, tak aspoň tých pár šušňov navyše. A šušne vydané Európskou centrálnou bankou sa vždy zídu. Aspoň zatiaľ. Tento bol však iný. Evidentne na nás kašlal a pôsobil, že kašle na každého, koho v živote stretne.

„Pokúšali ste sa mu aspoň nejak pomôcť?“

„Bol mŕtvy, keď som prišiel.“

„A ako to viete?“ Dodal uštipačne.

„Priložil som mu dva prsty na krčnú tepnu.“

Na chvíľu sklapol. Ale len na chvíľu. A to zas uspokojilo mňa, lebo som presne vedel, že túto otázku dostanem. Vždy ju dávajú. Aspoň v tomto nebol tento tu výnimkou.

„Máme tu ďalšieho odborníka,“ nedalo mu nedodať.

Ale aj tak bolo naše skóre jedna – jedna.

Palica bol trochu zúfalý. Jeho najväčší talent bol v tom, že vedel vyťahovať veci z ľudí, ktorí sa motali okolo prípadu. Vedel ich zmanipulovať a doviest' k vyjadreniu, aké práve potreboval na to, aby pritiahol čitateľa. Tu však nebolo nikoho. Teda okrem Plešinkáča. Ten však bol pre neho bezcenný. Typy, ako je Palica, príliš dobre poznal a určite sa netúžil stať ďalšou jednoduchovou hviezdou, ktoré slávny Star vyrábal ako na bežiacom páse. Mnohí na to pristali, len aby mali do konca života o čom rozprávať susedom. Jeden by sa divil, koľkí po tom túžili.

Médiá jednoducho majú svoju silu.

„Mali to pridelit' Žanete. Tá si vie najlepšie vymýšľať z ničoho... tá uvarí polievku aj zo špinavej mláky... opisuje krajinu a podobné hovadiny. Ja potrebujem ľudí... do riti, čo toto bude teraz za článok...“

Policajt v mikine si odo mňa vypýtal údaje, ja som prisľúbil, že zajtra prídem vypovedať a pobrali sme sa s Palicom preč. Keď som sa po pár metroch otočil, uvidel som sanitárov, ako nakladajú telo do sanitky, policajtov, ako analyzujú miesto činu a jednu postavu, ktorá hľadí do diaľky tesne pri okraji vodnej hladiny, akoby Zlaté piesky boli morom a po